

En llibertat

Núria Cadenas i Alabèrnia (Barcelona, 1970) va sortir la setmana passada de la presó. S'acaba així un procés que va començar fa sis anys.

La sentència que va dictar la Sala del Penal, secció primera, de l'Audiència Nacional, emesa el 18 d'octubre de 1990, pocs dies després del primer judici a la jove independentista, deia així: *"La Sala no estima provado que la acusada, Núria Cadenas Alabèrnia [...] perteneciese a Terra Lliure, aunque constan sus intensas inquietudes catalanistas"*. Aquestes inquietuds, però en sentit contrari, són les que ha expressat sempre la família Cadenas-Alabèrnia davant el procés que ha viscut la seva filla durant aquests sis anys, denunciant sempre el caràcter polític del procés i reiterant des del primer dia la seva innocència.

La realitat és que la justícia espanyola va condemnar, en dos judicis, Núria Cadenas, primer a una pena de vuit anys, 6 per per tinença il·lícita d'armes i 2 per delictes d'estralls amb grau de temptativa, i en el segon, a una pena de tres anys, per un delictes continuat d'estralls. La primera de les condemnes, previ recurs guanyat per la defensa, va quedar reduïda a cinc anys. D'aquests cinc, els va complir tots gairebé íntegrament -4 anys i 41 dies-, sense que li apliquessin reducció de condemna. Després d'aquest temps, va sortir en llibertat condicional -20 d'octubre de 1992-, que li va durar 8 mesos i 23 dies, moment en què va ser novament detinguda -13 de juliol de 1993- i empresonada fins el passat dijous, 6 d'octubre. Actualment el cas Cadenas està camí d'Estrasburg, ja que la seva defensa pensa portar-lo al Tribunal Europeu de Drets Humans, perquè considera que es tracta d'un cas de persecució política. En aquest sentit es va pronunciar el vice-president del Parlament Europeu, el gener de 1992, que va enviar una carta al ministre de Justícia espanyol, expressant la seva preocupació pel tracte judicial i penitenciari rebut per la dirigent de Maulets.

Des de dijous de la setmana passada té concedida la llibertat condicional. L'endemà de sortir de Can Brians, l'últim dels sis centres penitenciaris en què ha estat tancada, Núria Cadenas va comparèixer, somrient, davant els mitjans de comunicació. Refermant-se una vegada més en la seva innocència, com el primer dia, va assegurar que "si pensar di-

ferent és delictes, jo he comès delictes". Una vegada més també, va qualificar de "muntatge" les condemnes que ha rebut i va anunciar que el seu cas ha d'anar a Estrasburg per "desemmascarar-los una mica" i sobretot perquè "no poden quedar impunes".

Però Núria Cadenas no va parlar gaire d'ella. Va parlar sobretot de la situació de les presons i de les condicions de vida de les preses socials. La situació penitenciària espanyola és, per Cadenas, "terrible". En el cas dels presos polítics, va assegurar que existeix una persecució sistemàtica i una clara voluntat d'aïllar-los. "Se t'emporten ben lluny perquè trenquis el teu àmbit de relació". En el cas de les preses socials, Cadenas va qualificar la seva situació de "molt pitjor", definint les condicions de vida d'"infrahumanes". Com a exemple va explicar que en els tallers productius les recluses tenen un salari de sis mil pessetes al mes, sense cap cobertura social. "Quan una dona es fereix, deixa de cobrar".

Vegetariana. Les presons, segons Cadenas, en lloc d'ajudar a reinserir la gent, el que fan és potenciar l'obediència cega i "anul·lar" les persones. En la seva explicació, va definir els recintes penitenciaris com "aparcaments de gent que molesta" fets per encabir-hi "la dissidència o els pobres" perquè "de rics no n'he vist cap i els que hi entren, surten al cap de dos dies". Núria Cadenas es va mostrar especialment dolguda amb el tracte rebut a les presons que depenen de la Generalitat de Catalunya, no perquè hi rebés un tracte pitjor, cosa que va negar, sinó perquè n'esperava un tracte diferent que no va trobar. "Costa creure que aquí a Catalunya et facin fer les coses que arriben a fer". Com a exemple, va explicar que a Wad-Ras li van fer treure una senyera que tenia penjada a l'habitació perquè excedia tres pams de la zona autoritzada per penjar objectes, "cosa que a Espanya no van gosar mai dir-me", o també va citar el trasllat de Wad-Ras a Can Brians, que va titllar de "represàlia" per l'expedient que li van obrir per onejar des d'una reixa la senyera per afegir-se a una concentració de suport que feien a l'exterior. També va explicar que s'havia tornat vegetariana -"que no ho era"- aquests

últims mesos d'estada a Can Briens a causa de la mala qualitat del menjar.

Núria Cadenas també va parlar, en la seva compareixença pública, del tema de la reinserció. De nou la va rebutjar taxativament, per dos motius. El primer, va dir, perquè comporta "delació" quan es parla de col·laborar amb la justícia, i en segon lloc, perquè també implica penediment, "i jo no em puc penedir d'allò que no he fet". Núria Cadenas també va rebutjar la concessió del tercer grau –sortir de la presó durant el dia– que li van oferir mentre era a Can Briens. Segons explicà la independentista, Rosa Bruguera –diputada de CiU– li va oferir la possibilitat de ser traslladada a la presó de Tarragona, on, en virtut del tercer grau, podria sortir i anar a la universitat durant el dia i dormir a la presó. Cadenas va rebutjar l'oferta adduint motius de consciència: "No puc sortir de la presó i jo mateixa tornar-hi pel meu propi peu".

Una veu. A partir d'ara Núria Cadenas intentarà reprendre una vida normal, recuperant els seus estudis. Durant la seva reclusió ha acabat el COU, ha aprovat la selectivitat i ha començat estudis universitaris d'humanitats. "Dilluns aniré a la Universitat per arreglar els papers, que ja fa quinze dies que han començat i no vull quedar-me penjada", va explicar als periodistes. Continuarà militant en l'independentisme, com fins ara, sense que l'estada a la presó hagi modificat els seus plantejaments. Tot al contrari: "No renuncio a les meves idees. Durant aquests anys he vist la cara més fosca de l'estat i estic més revoltada que abans". A més pensa afegir un nou aspecte a la seva militància: la denúncia de les condicions de vida de les preses socials, amb les quals ha conviscut aquests últims anys. "Hi ha persones que surten diàriament de la presó i ningú se les escolta. Jo, que tinc més sort que ells, seré una veu al seu favor".

Ara fa dos anys, quan sortia per primera vegada de la presó, vivia una sensació desconeguda: "Vaig començar a entendre que marxava de debò. Hi havia una alegria confusa, però sobretot hi havia una cosa per dins que se'm trencava, que m'esquinçava. Jo marxava, sí, però elles s'hi quedaven. No sentia que s'obriessin portes, sinó com es tancaven darrere meu, i el soroll de forrellats, i les claus, i els ecos. No sentia que sortia, sinó que les deixava allà. I era terrible, aquell estrip, com un llençol que s'esparraca de dalt a baix" (*Memòries de presó, 1988-1992*, Ed. Tres i Quatre). Quan Núria Cadenas sentia això, sortia d'una presó, la de Saragossa, anomenada Torrero, on bastants anys abans, però no tants, havia entrat, i sortit, el llavors ciutadà Jordi Pujol.

Pere Martí